

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਬਾ-ਅਦਾਲਤ ਡੀ. ਫਲਸੈਂ ਅਤੇ ਜੀ.ਐਲ. ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਜੀ ਐਲ ਸਾਲ ਵਾਨ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1957 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 171-ਡੀ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1944 ਦਾ XXXVIII)— ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼— ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 20 (3) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1944 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਸੇਧ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 38, ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰਕਾਰੀ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗਬਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। , ਜਾਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਝੂਠੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ। ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ^ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਪੱਖ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਰਗੀਕਰਣਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ

ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਫ੍ਰੀਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੇਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1944 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 38, ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਜੇਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਅੰਤਰਿਮ ਕੁਰਕੀ, ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226/227 ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226/227 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 561-ਏ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਸਮੇਤ ਢੁਕਵੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ, ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਨਾਹੀ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਅੰਤਰਿਮ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਸਮਝੇ ਜਾਣ।

ਐਨ ਸੀ ਚੈਟਰਜੀ, ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਐਚ ਐਲ ਆਨੰਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਫੈਸ਼ੋ, ਜੇ. ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ.—ਇਹ ਜੀ.ਐਲ. ਸਲਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1944 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਨੰਬਰ 38) ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ 19 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 120-ਬੀ, ਧਾਰਾ 420, 409 ਅਤੇ 477-ਏ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। 21 ਦਸੰਬਰ 1956 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ N.W.F.P. ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਜਨਤਕ ਲਾਭ ਲਈ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1950 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ 1860 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਸਲਵਾਨ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਟਰੱਸਟ" ਨਾਮਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ. ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਦੀ ਵੱਡੀ

ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕਰੋਲ ਬਾਗ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੜਕਿਆਂ ਦੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ, ਇੱਕ ਗਰਲਜ਼ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੋਂਟੇਸਰੀ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ, ਲੈਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ 5,00,000/- ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਡਾ: ਮੇਹਰ ਚੰਦ ਮਹਾਜਨ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਕੂਲ ਨਾਮਾਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ 3,00,000/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ, ਬਾਕੀ 2,00,000/- ਰੁਪਏ ਸਰਕਾਰੀ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਪਰਿਸਿਸ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ 1944 ਦੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਨੰਬਰ 38) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਜਾਂ ਛੁਪਾਉਣ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।"

ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 406 ਜਾਂ 409, 411 ਜਾਂ 414, ਅਤੇ • 417 ਜਾਂ 420, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। , ਜਿੱਥੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਗਬਨ, ਚੋਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਭਾਗ 3 ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“(1) ਜਿੱਥੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਫੈਸ਼ੇ, ਜੇ. (ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ) ਕੋਈ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਾੜ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਧੀਨ ਕੁਰਕੀ ਲਈ, ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਓ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪੱਤੀ ਜੋ ਕਿ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪੱਤੀ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੁਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਤਾਂ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੋਰ ਸੰਪੱਤੀ ਜਿੰਨੀ ਲਗਭਗ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪੱਤੀ ਲਈ।

(2) ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908, (1908 ਦਾ ਐਕਟ V) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਆਰਡਰ XXVII ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸੂਟ।

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਲਫਨਾਮੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕੋਈ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀ: ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(ਏ) ਅਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਫਿਲਹਾਲ ਉਪਲਬਧ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਮੁੱਲ ਸਮੇਤ, ਵੇਰਵੇ ਦੇਣਗੇ;

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“(1) ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰੇ ਜਿਸਦਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੁੱਲ ਦੀ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ: 1

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰੇਗਾ।

ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ।

(2) ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਕੁਰਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ, ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(3) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇ। ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ।

(4) ਕੁਰਕ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1), ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਟੈਚਮੈਂਟ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੇ ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਗਲਤ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਅਟੈਚਡ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਪਿਛਲੇ ਸੈਕਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਅਤੇ 13 ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਅਟੈਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3, 4, 5 ਅਤੇ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸੇਮਜੀ ਮੱਲ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਂਡਲੇਕਰ, ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਟੈਚ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 9(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ 19 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਇਸਤਿਹਾਰ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਣਾਇਆ

ਜਾਵੇ। ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵੀ 23 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 10 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਿਅਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕੋ ਇਕ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਾਨਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।"

ਅਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 20(3) ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਆਰਟੀਕਲ 14 ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਵੈਸਟ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਅਨਵਰ ਏ.ਯੂ. ਸਰਕਾਰ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ (1950 ਦਾ ਐਕਸ) ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਸੰਘ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸ਼ੋ-ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਵਰਗੀਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬੇਕਾਬੂ ਅਖ਼ਤਿਆਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਐਕਟ ਜੋ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸੇ ਖੰਡ ਵਿੱਚ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਕੈਥੀ ਰਾਨਿੰਗ ਰਾਵਤ ਬਨਾਮ ਸੈਰਾਸਟਰ ਰਾਜ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਰਾਸਟਰ ਰਾਜ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1948, ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ, ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਤਿ-ਵਿਅਰਥ ਜਾਂ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਡਾਲਮੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਤੇਂਡੇਲਕਰ (2) ਵਿਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਐਸ.ਆਰ. ਦਾਸ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ: -

“ਇਹ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਵਰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ (i) ਇਹ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹੋਏ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸਮੂਹ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਮੂਹ ਅਤੇ (ii) ਉਸ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਉਸ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਭੂਗੋਲਿਕ, ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤਿਆਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗਠਜੋੜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਠੋਸ ਕਾਨੂੰਨ

ਦੁਆਰਾ, ਸਗੋਂ ਵਿਧੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਅੱਗੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ:

(ਏ) ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਇਕੱਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇ, ਜੇਕਰ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਇਕੱਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਵਰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ;

(ਬੀ) ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਝ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ;

(c) ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਢੁਕਵੇਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ;

(d) ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ;

(e) ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਆਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ; ਅਤੇ

(f) ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ

ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਯੋਗ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗਬਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਚੋਰੀ, ਜਾਂ ਝੂਠੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ। ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਪੱਖ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣਨ ਯੋਗ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਫ੍ਰੀਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੇਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ

ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਅਸਲਾਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਉਦੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜੰਗ ਅਜੇ ਜਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਹਮਲੇ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 20(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਗਵਾਹ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਾਈਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਕੁਝ ਕੇਸ ਬਣਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਟੈਚ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇੱਕ

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਮਾ ਜੈਸੀ ਉਸ ਰਕਮ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ।

ਦਲੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਅੰਤਰਿਮ ਕੁਰਕੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨੋਟਿਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 20(3) ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ- ਅਰੂਣ ਸ਼ਾਰਦਾ